

Kartą žmogus kalbėjosi su Dievu ir Jo paklausė:

– Viešpatie, aš norėčiau sužinoti, kas yra Rojus ir kas yra Pragaras.

Dievas nuvedė jį prie dvejų durų, vienas atidarė ir įvedė žmogų vidun. Ten buvo milžiniškas apvalus stalas, kurio viduryje stovėjo didžiulis indas, pilnas labai gardžiai kvepiančio maisto. Žmogus pajuto, kaip burna prisipildė seilių. Žmonės, sėdintys aplink stalą, atrodė alkani ir ligoti. Rodėsi, kad jie visi miršta iš bado. Visi turėjo po šaukštą su be galo ilgais kotais, pritvirtintais prie jų rankų. Jie galėjo pasiekti pilną maisto indą ir pasisemti valgio, bet kadangi šaukštų kotai buvo per ilgi, jie negalėjo jų prinešti prie burnos.

Žmogus buvo sukrėstas nelaimingųjų vaizdo. Dievas tarė: „Tu ką tik matei Pragarą“.

Paskui Dievas ir žmogus nuėjo prie kitų durų. Dievas jas atidarė. Scena, kurią pamatė žmogus, buvo identiška jau matytai. Čia buvo toks pat milžiniškas stalas, toks pat didžiulis indas su maistu, nuo kurio burnoje rinkosi

seilės. Žmonės, sėdintys aplink stalą, laikė tokius pat šaukštus su ilgais kotais. Tik šį kartą jie atrodė sotūs, laimingi ir panirę į malonius pokalbius vienas su kitu.

Žmogus Dievui pasakė: „Aš nesuprantu“.

„Tai paprasta“, – atsakė Viešpats, – „Šitie išmoko pamaitinti vienas kitą. Anie gi galvoja tik apie save“.

Rojus ir Pragaras sutverti vienodai. Skirtumas – mūmyse ir mūsų pasirinkime.

**“Šlovė tam,
kurs ateina
Viešpaties vardu!
Šlovė besiarťinančiai
mūsų tėvo Dovydo
karalystei!”**

Mk 11, 10

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Ez 31, 11–12. 15–17; Ps 22, 1–3. 5–6; 1 Kor 15, 20–26a. 28

Psalmės atliepas

Mane Viešpatys gano: man nieko nestinga.

Evangelija pagal Matą (25, 31–46)

Jėzus kalbėjo savo mokiniams: „Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir kartu su juo visi angelai, tada jis atsisisės savo garbės soste. Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės, ir jis perskirs juos, kaip piemuo atskiria avis nuo ožių. Avis jis pastatys dešinėje, ožius – kairėje.

Ir tars karalius stovintiems dešinėje: `Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!

Nes aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priglaudėte, buvau nuogas – mane aprenėte, ligonis – mane aplankėte, kalinys – atėjote pas mane`.

Tuomet teisieji klaus: `Viešpatie, kada gi mes tave matėme alkaną ir pavalgydinome, trokštantį ir pagirdėme? Kada gi mes matėme tave keliaujantį ir priglaudėme ar nuogą ir aprenėme? Kada gi matėme tave sergantį ar kalinį ir aplankėme?` Ir atsakys jiems karalius: `Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte`.

Paskui jis prabilo į stovinčius kairėje: `Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąjį ugnį, kuri prirengta velniui ir jo angelams!

Nes aš buvau išalkęs, ir jūs manęs nepavalgydinote, buvau ištroškęs, ir manęs nepagirdėte, buvau keleivis, ir manęs nepriglaudėte, nuogas – neaprenėte, ligonis ir kalinys – ir jūs manęs neaplanėte`.

Tuomet jie atsakys: `Viešpatie, kada gi mes tave matėme alkaną ar ištroškusį, ar keleivį, ar nuogą, ar ligonį, ar kalinį ir tau nepatarnavome?` Tuomet jis pasakys jiems: `Iš tiesų sakau jums: kiek kartų taip nepadarėte vienam iš šitų mažiausiųjų, nė man nepadarėte`. Ir eis šitie į amžinąjį kentėjimą, o teisieji į amžinąjį gyvenimą.“

Evangelijos komentaras:

Švęsdami Kristaus Karaliaus iškilme išgirskime ir šio sekmadienio Evangelijos kvietimą atsiversti. Juk Dievo akivaizdoje galime pamatyti save tokius, kokie esame iš tikrųjų, ir visų pirma pažinę tiesą apie save pačius – kiek savo kelyje esame pasidaliję duona ir vandeniu, supratimu ir laiku, o kiek pasitausoję, nuo kito nusigręžę, savo meilės ar gerumo pagailėję – niekaip neišsiteniname net iš savo pačių matymo, net jei ir rastume ką ir kuo apkaltinti: laikus, sistemą ar tiesiog – kitus... Čia net Dievui nereikia vertinti.

Kiekvienas asmeniškai ar bendruomenėje melsdamiesi prašykime: duok mums, Viešpatie, malonę kiekviename sutiktame žmoguje išvysti ir Tavo veidą ir per pagalbą paprastuose dalykuose – be išskaičiavimų, iš grynos širdies – rūpintis vieniems kitais, kad vykdydami artimo meilės įsakymą su pasitikėjimu lauktume Tavo teisingumo valandos.

Atsiųsk, Viešpatie, ir gražaus krikščioniško gyvenimo mokytojų, kurie savo pavyzdžiu uždegtų norą irgi taip gyventi. Atsiųsk tokių, kurie drąsintų ir kviestų būti ne vieniems šiame kelyje, būtų Gerojo Ganytojo pavyzdžiai, rūpindamiesi kiekvienu žmogumi.

Melskimės ir už tuos, kurie yra persekiojami dėl tikėjimo ir įsitikinimų, kenčia nuo karų ir ligų, skurdo ir nevilfies, yra piktojo puolami ar Tavęs dar nepažinę jaučiasi vieniši – teneapleidžia jų ir mūsų visų ryžtas patikėti Gerojo Ganytojo vedimu net ir tada, kai, atrodo, nebėra vilfies.

Užtarimo maldoje prisiminkime ir šio pasaulio valdančiuosius – kad ir jie rastų savy drąsos ieškoti Tėvo valios ir likti ištikimi Tiesai net ir kasdieniuose apsisprendimuose.

Suteik, Viešpatie, mums, kiekvienam žmogui, savo išganingųjų malonių, kad dabartiniame karantine drąsintume vieni kitus ir, įveikę negyvenimą, butume gyvenantys gražų žmogaus gyvenimą, gražų krikščionišką gyvenimą.

Kaip gyvensim? Be pranašysčių, tik pamąstymai...

Pasaulis netikėtai pasipurtė ir išdrėbė mus iš įprasto gyvenimo, kuriame jau žinojome, kas, kur ir kaip. Na, bent jau įsivaizdavome, kad žinome. Turėjome susidėlioję vienokį ar kitokį savaime suprantamų dalykų rinkinį, kuris kūrė, nors ir ne visai realų, bet saugumo ir stabilumo pojūtį. Ir atrodė, kad tai tęsis dar labai ilgai. Bet, deja, nutiko milžiniškas pokytis. Neatsiklausęs ir nesusiderinęs su mūsų asmeniniais planais bei norais, įsiveržė į gyvenimus lyg siautulingas uraganas, griaudamas įprastą tvarką, keisdamas sąlygas ir žaidimo taisykles. Daugybė dalykų, kurie vakar atrodė savaime suprantami, šiandien abejingu balsu atsako “susisiekti nėra galimybės...abonentas laikinai nepasiekiamas”.

Nepasiekiamais tapo daugybė dalykų. Rytinė kelionė į darbą, bendravimas su draugais ir artimaisiais, skrydis į poilsį, kavos puodelis mylimoje kavinėje.... Visa tai nutolo ir įvyko kažin koks stop kadras. Žinai, kad visa tai buvo, ir niekaip negali patikėti, kad taip staiga ėmė ir pasibaigė. Kartais net atrodo, kad jau tuoj-tuoj šis košmariškas sapnas baigsis, pabusi ir viskas vėl bus taip, kaip buvo.

“Nebus...taip kaip buvo, jau nebebus”, – aptinki save naujoje realybėje ir jauti ilgesį tų įprastų ir kartais net pabodusių dienų. Bet...

O kada buvo taip pat, kaip buvo? Kada gyvenimas buvo sustojęs ir jame niekas nesikeitė? Juk gyvenimas visada buvo vienas didelis pokytis. Kiekviena akimirka – iš naujo. Kiekviena diena – iš naujo. Gimimas ir mirtis kiekviename momente. Gyvenimo esmė visada buvo tokia. Tai mes buvome sustingę. Tai mes nenorėjome keistis. Tai mes kūrėme pilis iš tariamo stabilumo ir saugumo. Tai mes nenorėjome pripažinti, kad gyvenime nėra nieko savaime suprantamo ir amžinai būsiančio. Tai mes pamiršome vertinti kiekvieną saulės spindulį, kiekvieną gerą žodį, vaiko šypseną, apkabinimą, galimybę gyventi. O gyvenimas ką? Jis koks buvo, toks ir liko – kintantis, įvairus, nenuspėjamas. Ir kartais – pokštininkas. Tik šį kartą labai jau nedraugišką pokštą jis mums iškrėtė. Ir tenka dabar tame gyventi.

Neigėme, nesutikome su tuo, kas vyksta. Pykome ir tebebpykstame. Bandomė derėtis. Liūdime ir jaučiamės bejėgiai. Stengiamės priimti situaciją, bet ir vėl pratrūkstame pykčiu. Ir dar kartą. Ir vėl iš naujo. Nes netekome to, ką turėjome. Staiga, be įspėjimo ir jokių derinimų. Taukštelėjo į kaktą ir net nespėjome susivokti, kaip beveik visas pasaulis užsidarė. Kai kam – tai namai, o kai kam – narvas. Kai kam čia labai šalta nuo vienvės, o kažkas dūsta nuo šeimos. Kažkas naudoja šį laiką dalykams, kuriuos jau seniai norėjo nuveikti, o kažkam nebeliko laiko ir poilsio. Kažkas taškosi tulžimi, o kažkas tyliai meldžiasi ir laukia stebuklo. Kiekvienas gyvena savo istorijoje. Ir jeigu atidžiai pažiūrėsime, ta istorija yra tokia pati, kokia buvo ir anksčiau. Ji nepasikeitė, tik sustiprėjo.

O gal tai ir yra atsakymas į klausimą “kaip gyvensim toliau?” Bendrąja prasme, šiandien dar niekas nežino, kas bus toliau. Kol kas tik daugybė spėlionių, padrikais faktais pagrįstų prognozių ir šiaip nuomonių “iš dangaus, nes man taip atrodo”. Kažkaip bus. Svarbiausia, kad BŪTŪ, nes kol ESAME, tol galime...

Galime laukti stebuklo ir tikėtis, kad tapsime geresni, susimąstysime apie gyvenimo prasmę, perdėliosime vertybes, atsisuksime vieni į kitus, pradėsime labiau rūpintis planeta, liausimės žeminti kitus ir pradėsime gerbti, rečiau pyksime ir dažniau mylėsime... Ir viskas nutiks savaime – transformuosis mūsų mintys, pakis požiūris, elgesys, atgimsime iš naujo ir lyg fenikas pakilsime iš seno gyvenimo pelenu, užpildydami pasaulį gėrio ir meilės šviesa...

Kad ir kaip norėtūsi, kad toks stebuklas nutiktų su visais, bet greičiausiai bus gerokai bandliau ir dauguma gyvens taip, kaip gyvenę. Taip, gyvenimas bus kitoks, o jie liks tokie patys. Tie, kurie dejavo ir skundėsi gyvenimu, darys tai dar stipriau. Tie, kurie keikė ir kaltino dievus, prezidentus ir kaimynus, darys tai dar garsiau. Tie kurie matė vien problemas,

Parapijos skelbimai

Kristaus Karaliaus šventė

Kristaus Karaliaus šventę 1925 m. įsteigė popiežius Pijus XI. Tačiau Bažnyčia nelaukė šios datos, kad galėtų švęsti aukščiausiąją Kristaus viešpatystę. Apsireiškimas, Verbų sekmadienis, Velykos ir Žengimas į Dangų jau yra Kristaus Karaliaus šventės. Pijus XI įsteigė naują šventę pedagoginiu tikslu, atsiliepdamas į to meto iššūkius. Plėtojantis ateizmui ir visuomenės sekuliarizacijai, popiežius norėjo patvirtinti aukščiausią Kristaus valdžią žmonėms ir jų institucijoms.

Kristaus Visatos Valdovo šventei, buvo skirtas paskutinis eilinio laiko sekmadienis. Tai gi liturginiai metai baigiasi ir vėl prasideda didingo Kristaus buvimo ir atėjimo ženklai.

Adventas

Ateinantį sekmadienio šventimu pradėsime advento laikotarpį, kuomet ruošimės ir lauksime Jėzaus gimimo įvykio šventimo. Bažnyčios liturgijoje atrasime daug laukimo: Rarotų maldavimus, vilties maldas ir spalvas, adventiškąjį vainiką, prakartėlės ruošimą.

Tai laikas mums ir kiekvienam asmeniškai. Visa tai, kas bus švenčiama bendruomeniškai liturgijoje, turime ir savyje tai švęsti ir tame gyventi - laukime ir džiaugsme.

Pradėsime ruoštis kalėdiniam šventimui, todėl pagalvokime kaip šį laukimo laiką įprasminėti. Advento laikas (nors ir karantininis) su Carito akcija "Gerumas mus vienija", asmeniniais gerais darbais, - visu tuo parodomasis dėmesys kitiems žmonėms. Tad pamąstykime kaip šiuo advento laikui galėčiau ruoštis Kalėdų šventei. Dalinantis gerumu, šviesa, ramybe, viskuo, kas kitam žmogui dovanotina ir reikalinga,

Kalėdaičiai

Ateinantį sekmadienį palaiminsime kalėdaičius (duoną), kuriais savo šeimose dalinsimės švęsdami Jėzaus gimimo dieną. Juos galėsime įsigyti viso advento laikotarpiu.

⇒ susirinks dar didesnę jų kolekciją. Tie, kurie vieną kartą pargriuvę taip ir liko gulėti veidu į samanas, įsitraus į jas dar giliau. Tie, kurie kūrė ir ieškojo sprendimų, ir toliau tai darys, tik dar atkakliau. Tie, kurie mokėjo džiaugtis pavasario spinduliais, pradės džiaugtis ir iš dangaus byrančiu lietumi. Tie, kurie rūpinosi ir stengėsi dėl kitų, darys tai dar aktyviau. Tie, kurie atidėliojo, turės jokiais argumentais nenurungiamą priežastį taip nieko ir nepradėti. O tie, kurie bandė, rizikavo, siekė, ir šią situaciją pavers naujais horizontais.

Ką mes galime išspręsti ir padaryti DABAR, nepriklausomai nuo aplinkybių? Atitraukti žvilgsnį nuo baicybių, galimų katastrofų, ir įsiziūrėti į sprendimus. Ką galime padaryti? Kaip tai galime padaryti? Kaip galime sau padėti? Kaip galime pasirūpinti savimi ir artimaisiais? Ir būtinai DARYTI. Kad ir pačius mažiausius dalykus, nes kiekvienas veiksmas suteiks mums daugiau jėgų, o kuo ilgiau dėsime, kuo kantriau lauksime stebuklo, tuo silpnesni tapsime, tuo giliau įklimpsime į destruktivų liūną ir nežinią.

Su meile, Ilona

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORDBankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.